

ENTER... DELETE...

Παρατηρήσεις για την τηλε-εκπαίδευση

Εδώ και ένα χρόνο περίπου –από τότε που εμφανίστηκε ο πρώτος ασθενής με covid-19 στη Wuhan της Κίνας τον Δεκέμβριο του 2019- ξεδιπλώνεται μπροστά μας η βίαιη αναδιάρθρωση στις σχέσεις και ότι μπορεί να θεωρούσαμε μέχρι τώρα «φυσιολογικό». Στο σύνολό τους -με ελάχιστες εξαιρέσεις -τα κράτη εξάντλησαν την ανστηρότητα τους προκειμένου να αντιμετωπίσουν την πανδημία που βιάστηκαν να κηρύξουν, εφαρμόζοντας πολιτικές που μόνο με αυτές χουντικών καθεστώτων μπορούν να συγκριθούν

Η ανθρώπινη επαφή, το άγγιγμα, η αγκαλιά, η συνεύρεση με άλλους στη δουλειά, στο λεωφορείο, στο πάρκο, σε πάρτι (α πα πα), στο μπαρ ή στο σχολείο είναι πλέον πράξη εγκληματική!!! Η επαφή είναι νοσηρή. Όλοι θεωρούμαστε άρρωστοι προκειμένου να μην αρρωστήσουμε. Κι αυτό είναι κάτι που πρέπει να το μάθουμε από μικροί.

Όλο αυτό το διάστημα βγήκαν σύσσωμοι οι κάθε είδους ειδικοί της επιστήμης, εκπρόσωποι του κράτους και των κομμάτων, δημαγωγοί των κάθε είδους media να μας ξαναμάθουν πώς να φερόμαστε, πώς να επικοινωνούμε, πώς να δουλεύαμε, πώς να ζούμε...

Μεταξύ άλλων στο στόχαστρο μπήκαν, όπως ήταν αναμενόμενο, τα παιδιά και οι έφηβοι. Ενώ σήμερα είναι σίγουρο, περισσότερο από ποτέ, ότι αυτοί που είναι ευάλωτοι στο ιό είναι τα άτομα μεγάλης ηλικίας και όσοι έχουν ήδη σοβαρά προβλήματα υγείας, όλο αυτό το διάστημα μας πιπλάνε τα αυτιά για τον κίνδυνο που κουβαλάνε τα παιδιά. Υγειονομικές βόμβες τα ονόμασαν. Τίτλος βαρύγδουπος!

Πίσω από το γλυκό τους χαμόγελο δεν κρύβεται η ξεγνοιασιά και η αθωότητα της παιδικότητας άλλα ένας καμικάζι που είναι έτοιμος ανά πάσα στιγμή να ανατιναχθεί και να σκοτώσει τον παππού του!

Έτσι νωρίς –νωρίς τα κλειδαμπάρωσαν στο σπίτι, και τους στέρησαν το πιο ανθρώπινο: την οποιαδήποτε επαφή με τους συνομήλικούς τους, με τον καθαρό αέρα και το παιχνίδι. Τα δε σχολεία θεωρήθηκαν εστίες μετάδοσης του ιού και σφραγίστηκαν. Το «μάθημα» κουτσογινόταν μέσω τηλεκπαίδευσης καθώς βρήκε την ελληνική επικράτεια παντελώς απροετοίμαστη. Οι φύλακες όμως έχουν γνώση...

Όταν ήρθε η ώρα να ξανανοιξουν όλα, και τα σχολεία φυ-

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

σικά, οι ειδικοί άρχισαν να βάζουν λίγο νερό στο κρασί τους σε σχέση με τους κινδύνους που κουβαλάνε τα παιδιά. Τώρα μάλλον δεν είναι υγειονομικές βόμβες αλλά για παν ενδεχόμενο ας φορέσουν όλα – από το νηπιαγωγείο μέχρι το λύκειο – μάσκες. Μέσα στους τόσους καταναγκασμούς που επιβάλλει το σχολείο ούτως ή άλλως προστέθηκε άλλη μια. Ακόμα πιο βάρβαρη. Μάσκες – αποστάσεις – αντισηπτικό.

Για να έρθουμε στο σήμερα. Με την έλευση του «δευτέρου κύματος της πανδημίας» ήρθε και το δεύτερο κύμα τηλεκπαίδευσης για να σαρώσει τα πάντα στο διάβα του. Στα πανεπιστήμια το distance learning μπήκε σε εφαρμογή από την αρχή. Και πώς αλλιώς θα γινόταν άλλωστε αφού είναι κάτι που εφαρμόζεται χρόνια, ιδίως στις μεταπτυχιακές σπουδές. Τα φοιτητικά χρόνια που όλοι έχουν να θυμούνται με νοσταλγία σήμερα μεταλλάσσονται σε καθήλωση μπροστά από έναν υπολογιστή.

Στη συνέχεια ο κλήρος έπεσε στη δευτεροβάθμια.

«Έχνα τις κοπάνες, τα ραντεβού και τον χαβαλέ στην τάξη. Το πρόγραμμα τώρα έχει 6 ώρες μάθημα μπροστά από την οθόνη κι άλλες τρεις φροντιστήριο πάλι μπροστά από την οθόνη. Κι όταν τελειώσεις έξω έχει νυχτώσει κι άλλωστε δεν έχεις πού να πας γιατί όλα είναι κλειστά. Οπότε θα βρεις τους φίλους σου σε κάποιο chat ή θα παίξετε κανένα game». Κι εδώ βέβαια το έδαφος ήταν πρόσφορο. Πόσες συζητήσεις ειδικών, γονιών και δασκάλων για το πώς θα ξεκολλήσουν τα παιδιά από τις οθόνες; Τώρα όμως το συστήνει κι ο γιατρός.

«Για το καλό της υγείας σου και όλης της κοινωνίας βιδώσου μπροστά από τον υπολογιστή γιατί έξω παραμονεύει ο θάνατος».

Στο τέλος δεν την γλύτωσαν ούτε οι μικρότεροι. Μα δεν μας είπαν ότι τελικά τα παιδιά δεν είναι κίνδυνοι; Έλα όμως που τα παιδιά έχουν και γονείς. Κι αυτοί τα πήγαιναν και τα έφερναν στο σχολείο. Κι εκεί έξω από τα κάγκελα παραμονεύει ο ιός. Οπότε ας μπουν κι αυτά μέσα να τελειώνουμε. Τώρα τι συνέπειες έχει για ένα τετράχρονο ή ένα δεκάχρονο να κάθεται μπροστά από την οθόνη τρεις και τέσσερις ώρες μεσημεριατικά την ώρα που κανονικά θα έπρεπε να παίρνει έναν υπνάκο μετά το μεσημεριανό φαγητό δεν νομίζουμε ότι θέλει και πολύ μυαλό για να το καταλάβεις. Επαφιάμαστε στην λογική που μάλλον χαρακτηρίζει ένα κοινό νου.

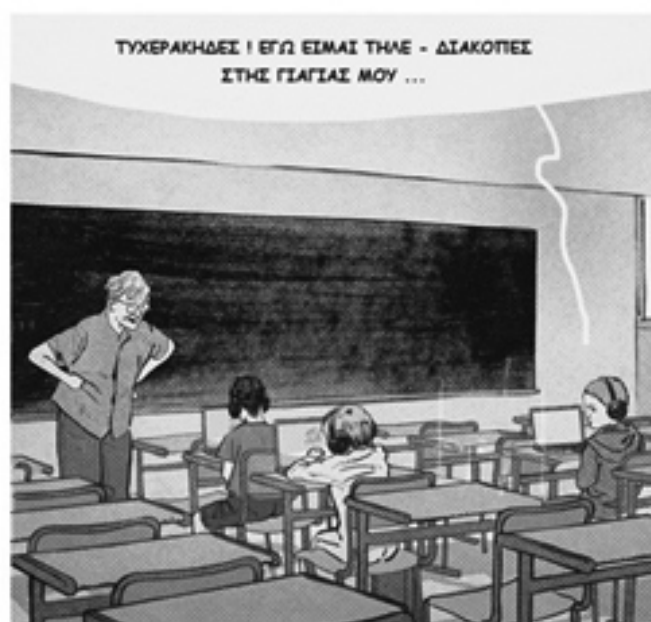
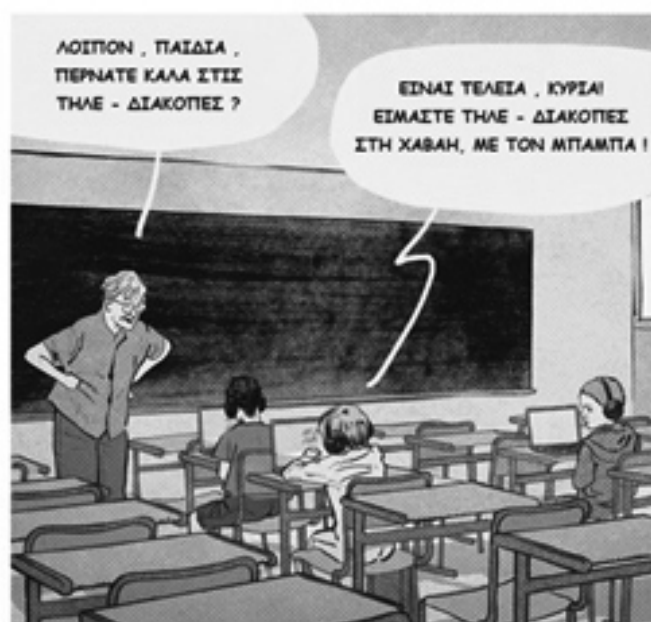
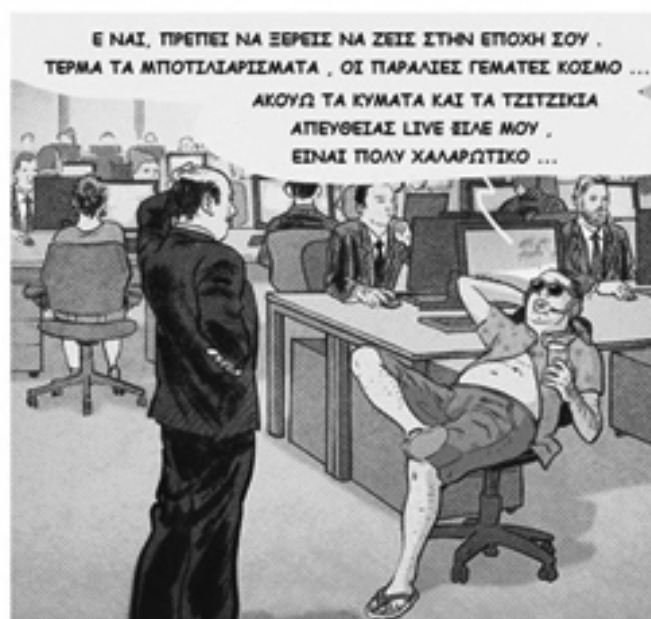
Όσον αφορά την κριτική για την αποτελεσματικότητα των μέσων που διέθεσε το υπουργείο σε εκπαιδευτικούς και μαθητές μάλλον θα την αφήσουμε για όσους κάνουν αντιπολίτευση και συνδικαλισμό. Αν πέφτει το σύστημα, αν είναι καλό το Webex ή όχι. Το ότι αφήνει απέξω όσους δεν έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο ή δεν διαθέτουν την κατάλληλη συσκευή. Σε κάθε περίπτωση ζούμε στην Ελλάδα κι όλα γίνονται αλά greek style.

Για μας το ζήτημα μπαίνει περισσότερο στο ποιο είναι το «μάθημα» που μαθαίνεις μέσα από την τηλεκπαίδευση. Κι αυτό είναι να αλληλεπιδράς και να επικοινωνείς με τη διαμεσολάβηση της μηχανής και σε αυτήν την έκφανση της ζωής σου. Οι υπερασπιστές της μιλούν για εξατομικευμένη μάθηση προσαρμοσμένη στις ανάγκες του κάθε μαθητή. Εμείς βλέπουμε την απομόνωση του ατόμου από καθετί κοινωνικό και την ακόμα μεγαλύτερη υποταγή του σε μια ψηφιοποιημένη πραγματικότητα που διατρέχει τα πάντα. Οι επαφές είναι απρόσωπες, η σκέψη μηχανοποιείται προκειμένου να ακολουθήσει το μοντέλο λειτουργίας του υπολογιστή, οι κινήσεις περιορίζονται στις απολύτως απαραίτητες και χρήσιμες και το σώμα καθιλώνεται μπροστά στην οθόνη.

Κι αυτό είναι που απαιτεί η εποχή. Όσοι δουλεύουν με τη λειτουργία ή και όχι το βιώνουν πολύ στο πετσί τους.

Δεν είμαστε από αυτούς που θα υπερασπιστούν το παραδοσιακό εκπαιδευτικό σύστημα ως καταλληλότερο και πιο φιλικό προς τη μάθηση και το σώμα. Όλοι έχουμε βιώσει τους καταναγκασμούς που μας επέβαλλαν στα σχολικά μας χρόνια. Πως τα σώματα αναγκάζονται να κάθονται 6 ώρες στην καρέκλα ακούνητα, αμίλητα και αγέλαστα. Τα κτήρια που μοιάζουν φυλακές, την ομοιομορφία και την ιδεολογία. Παρόλα αυτά περιλαμβάνει κάτι παλιακό, κάτι ξεχασμένο από προηγούμενους καιρούς. Το διάλειμμα και το παιχνίδι στο προαύλιο. Ίσως το μόνο ελκυστικό του σημείο και του οποίου η απώλεια πραγματικά στοιχίζει.

Κάποιοι ίσως σκεφτούν πως είναι κάτι περαστικό. Πως όταν όλα τελειώσουν- ίσως με το εμβόλιο- θα γυρίσουμε πίσω στην παλιά κανονικότητα. Το σίγουρο πάντως είναι ότι μας προειδοποίησαν από την πρώτη στιγμή. «Τίποτα δεν θα είναι όπως πριν».

Παράπλευρες απώλειες...

...ή αλλιώς: πες μου ποιόν θάνατο αγάπησες πάλι...

Αν δεν κάνουμε λάθος, ο φόβος που διαπερνά την καθημερινότητά μας δεν έχει να κάνει με τον αριθμό των δηλωμένων κρουσμάτων, που αυξάνονται όσο αυξάνονται τα τεστ και είναι στην πρώτη γραμμή της τρομο-εκστρατείας αυτόν τον καιρό, αλλά με την πιθανότητα θανάτου από τον sars-cov-2, σε συνδυασμό με την έως τώρα “αντικειμενική” καταμέτρηση αυτών των θανάτων. Βέβαια, μάλλον το μεγαλύτερο μέρος του φόβου αφορά τα πρόστιμα, αλλά ας ακολουθήσουμε την κυρίαρχη αφήγηση...

Ποιά είναι αυτή η πιθανότητα; Μέχρι τις 22/11/2020, σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό υγείας, σε παγκόσμιο επίπεδο τα καταγεγραμμένα κρούσματα είναι περίπου 57 εκ. και οι θάνατοι (από ή με sars-cov-2) περίπου 1,37 εκ. Επίσημη πιθανότητα θανάτου: 2.3% αν μολυνθεί κάποιος/α. Στην Ελλάδα την ίδια περίοδο, σύμφωνα με τον ΕΟΔΥ, τα καταγεγραμμένα κρούσματα είναι 91.619 και οι θάνατοι 1630. Επίσημη πιθανότητα θανάτου: 1.7% αν μολυνθεί κάποιος/α. Σε κάθε περίπτωση, η συντριπτική πλειοψηφία των θανόντων αφορά ασθενείς υψηλού κινδύνου (περίπου το 10% του πληθυσμού), με ηλικίες γύρω στα 70 και πάνω κυρίως. Στον εοδου αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι “το 97.0% είχε κάποιο υποκείμενο νόσημα ή/και ηλικία 70 ετών και άνω”.

Τα επίσημα καταγεγραμμένα κρούσματα αποτελούν το σύνολο των κρουσμάτων; Όχι. Θεωρούμε ότι δεν μπορεί κανείς να το αμφισβητήσει αυτό, εκτός αν δεν ξέρει καν το τί σημαίνει κρούσμα. Άρα η πραγματική θνητότητα είναι χαμηλότερη από την επίσημη. Έχει γίνει εξακρίβωση της αιτίας των θανάτων, για το κατα πόσο ευθύνεται ο sars-cov-2, είτε άμεσα είτε έμμεσα λόγω επιπλοκών ή μήπως με μια συνοπτική διαδικασία όλοι – και ακόμα περισσότεροι θάνατοι – δηλώνονται ως “θάνατοι από covid”; Μάλλον το δεύτερο*. Αυτοί οι δύο παράγοντες, από μόνοι τους - γιατί υπάρχουν ακόμα περισσότεροι* - ρίχνουν κατακόρυφα την επίσημη πιθανότητα θανάτου αν μολυνθεί κάποιος/α από sars-cov-2, μέχρι και στο 0.2%*. Αλλά ας ακολουθήσουμε την κυρίαρχη αφήγηση...

Αυτός ο φόβος λοιπόν (και η επιβολή του), της πιθανότητας θανάτου 2,3% σε παγκόσμιο επίπεδο και 1.7% στην ελληνική εκδοχή αν μολυνθεί κάποιος από sarscov2,

είναι η αιτία για όλα τα μέτρα και τις απαγορεύσεις. Σύμφωνα πάντα με την κυρίαρχη αφήγηση...

Και αυτά τα μέτρα και οι απαγορεύσεις - στα οποία μάλλον δεν χρειάζεται και ιδιαίτερη αναφορά, γιατί τα βιώνουμε καθημερινά - υποτίθεται πως σώζουν ζωές. Εδώ δεν μπορούμε να κάνουμε εκπτώσεις στην κυρίαρχη αφήγηση “χάριν διαλόγου”. Είναι αποδεδειγμένο* (και θα αποδειχθεί ακόμα περισσότερο στο κοντινό μέλλον, δυστυχώς και λόγω της άμεσης εμπειρίας) πως μέτρα όπως οι μάσκες, οι αποστάσεις, οι απαγορεύσεις εξόδου (μετά από κάποια ώρα μάλιστα!), τα λοκντάουν και τα υπόλοιπα, (ειδικά) σε υγιείς ανθρώπους, χωρίς κανένα σύμπτωμα, είναι καταστροφικά! Όχι μόνο άχρηστα*. Πόσο μάλλον σε ανθρώπους που έχουν και κάποια προβλήματα υγείας.

Αυτή η βίαιη επιβολή αλλαγών στην καθημερινή κοινωνική ζωή, μαζί με την βίαιη επιβολή αλλαγών στην εργασία, το εκπαιδευτικό σύστημα, τον ελεύθερο χρόνο και την διασκέδαση, και το σύστημα υγείας, αποτελούν την πραγματική εικόνα του πολέμου, στον οποίο αναφέρεται η κυρίαρχη αφήγηση...

Και ενώ σε κάθε πόλεμο υπάρχουν απώλειες, όσες δεν συνδέονται με τον “ιερό σκοπό” χαρακτηρίζονται, από την κυρίαρχη αφήγηση ως “παράπλευρες”. Μερικές από αυτές τις απώλειες, εξαιτίας των (ιερών) μέτρων και απαγορεύσεων, είναι οι εξής*:

- διαταραχές στις προσωπικές σχέσεις
- ανεργία, υπο-εργασία, αύξηση της φτώχειας, της υποσίτισης και των νοσημάτων που τα αφορούν
- αύξηση της απομόνωσης και των νοσημάτων απόγνωσης, του άγχους και της κατάθλιψης
- αύξηση του αλκοολισμού και της χρήσης εξαρτησιογόνων ουσιών
- αύξηση της ενδοοικογενειακής βίας και των βιασμών
- αύξηση των αυτοκτονιών
- αύξηση των θανάτων από τις αναστολές των απαραίτητων τακτικών θεραπειών και χειρουργείων για παθήσεις/ασθένειες που δεν θεωρούνται “έκτακτες” (αναστέλλονται ακόμα και θεραπείες για τον καρκίνο)
- αύξηση των θανάτων από έκτακτα περιστατικά (όπως εγκεφαλικά και εμφράγματα) από ασθενείς που είτε δεν πάνε στο νοσοκομείο, είτε πάνε και συναντάνε ένα ετοιμόρροπο σύστημα που αδυνατεί να ανταποκριθεί αναλόγως
- αύξηση των παιδικών νοσημάτων, για τους ίδιους λόγους
- ...

Και η λίστα συνεχίζεται...ενώ οι παρενέργειες και οι θάνατοι από τα ίδια τα φάρμακα, τις “θεραπευτικές” πρακτικές και τα εμβόλια* αποτελούν ιδιαίτερη κατηγορία. Ακόμα και με το επίσημο 2.3%, οι συνέπειες είναι

καταστροφικά αναντίστοιχες. Πόσο μάλλον όταν η πραγματική πιθανότητα θανάτου αν μολυνθεί κάποιος, είναι πολύ μικρότερη.

Δεν έχουμε σκοπό να βάλουμε τις ζωές στο ζύγι. Ίσως κάποιοι το κάνουν· ίσως να βγάζουν τα κομπιουτεράκια τους για να υπολογίσουν τα ποσοστά και να αξιολογήσουν τις απώλειες. Στην ουσία μετράνε την “αλήθεια” τους και την πίστη τους στην κυρίαρχη αφήγηση – κλέβοντας στο ζύγι, για την ικανοποίηση του φόβου τους να μην ανήκουν στις παράπλευρες απώλειες “των Άλλων”. Συχνά και με έναν ανθρωπιστικό μανδύα. Έτσι, οι υπερασπιστές των αποκλεισμών, με σύνθημα “ούτε μια ζωή χαμένη”, είναι το ίδιο κανίβαλοι με αυτούς που συναντάμε σε κάθε πόλεμο. Είναι αυτοί οι οποίοι θα ωθούνται υποκριτικά μόνο για εκείνους τους θανάτους που δικαιολογούν την επιλογή τους να στηρίζουν τα πειθαρχικά μέτρα, “παραβλέποντας” εντέχνως αυτούς που οφείλονται σε αυτά ακριβώς τα μέτρα που στηρίζουν.

Αν έχει αξία να δούμε τις συνέπειες των αποκλεισμών, δεν είναι για να διαχωρίσουμε τους θανάτους σε “δίκαιους” και “άδικους”· αλλά για να συνειδητοποιήσουμε το ποιός είναι ο πραγματικός πόλεμος. Και ότι ο εχθρός δεν είναι καθόλου αόρατος.

* Υπάρχουν αρκετά σημεία που χρήζουν τεκμηρίωσης, αλλά απουσιάζουν για οικονομία χώρου. Δεν μπορούν όλα να μπουν παντού. Δυστυχώς, στην εποχή της αναζήτησης μιας επιστημονικότητας στα πάντα, το κοινωνικό-πολιτικό κριτήριο χάνεται και αντικαθίσταται από τα νούμερα και τις στατιστικές. Για παράδειγμα, δεν χρειάζονται στατιστικές για να καταλάβει κανείς πως η κλεισούρα και η αποξένωση μας αρρωσταίνουν. Σε επίπεδο ανταγωνιστικής κριτικής δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τα πολιτικά μας κριτήρια, ούτε επίσης μπορούμε να κάνουμε τα στραβά μάτια στο πλαίσιο που ορίζεται από αυτή την ήττα. Όμως, επαναλαμβάνουμε, δεν μπορούν να χωρέσουν όλα σε ένα έντυπο. ➡

Workation: η βιομηχανία του τουρισμού δείχνει τον δρόμο

Δευτέρα πρωί, η μυρωδιά του φρέσκου καφέ, μια υπέροχη θέα. Τη χαζεύω ενώ ανοίγει ο φορητός μου υπολογιστής. Όχι, δεν είναι μια από τις περίφημες ταπετσαρίες της επιφάνειας εργασίας – ούτε οι καταπράσινοι λόφοι των Windows ούτε το Yosemite Dome της Apple, αλλά πραγματικό τοπίο. Είναι τα βουνά Serra de Tramuntana της Μαγιόρκα. Άφησα το γκρίζο γραφείο στο σπίτι για τη βεράντα μιας όμορφης βίλλας. Είμαι σε «workation».

Η παραπάνω αφήγηση αποτελεί ένα απόσπασμα διαφήμισης ταξιδιωτικού γραφείου που πουλάει πακέτα workation (work+vacation). Θα μπορούσε να αποτελεί μια εξέλιξη των διάφορων εταιρικών πρακτικών team building μεταξύ των εργαζομένων τους ή απλά μια αγωνιώδη προσπάθεια της βιομηχανίας τουρισμού να βγάλει τα σπασμένα του καλοκαιριού πουλώντας πακέτα all inclusive ακόμα και σε κόσμο που δεν έχει τις απαιτούμενες άδειες. Ότι και να είναι, το workation μαζί με όλα τα hype που δημιουργήθηκαν εν μέσω κορωνοϊού, μπορεί να ξεχαστεί όσο γρήγορα δημιουργήθηκε. Η ουσία όμως πίσω από αυτό, δηλαδή η μείξη του «χρόνου εργασίας» και του «ελεύθερου χρόνου» είναι μια τάση με πολύ μέλλον – και αξίζει την προσοχή μας. Γιατί όσο ωραία κι αν ακούγεται η απόδραση από την βαρετή ρουτίνα του καθημερινού χώρου εργασίας, προσθέτοντας λίγες διακοπές μέσα στην εργασία, αυτό που πραγματικά διακυβεύεται είναι η απόβαση της εργασίας μέσα στις διακοπές.

Από μια άλλη οπτική, αυτό που φαίνεται σήμερα σαν θόλωμα των ορίων μεταξύ εργάσιμου και ελεύθερου χρόνου δεν είναι τίποτε άλλο από τη διαρκή προσπάθεια του κεφαλαίου να απαλ-

λαγεί από τις εργατικές θεσμίσεις που άφησε παρακαταθήκη ο ταξικός ανταγωνισμός της περιόδου του μαζικού εργοστασίου. Το σύνθημα «Οχτώ ώρες δουλειά, οχτώ ώρες ανάπαυση, οχτώ ώρες ύπνο» από τις εξεγέρσεις του Σικάγο στο μακρινό 1886 μοιάζει ήδη αναχρονιστικό. Η

ελληνική βιομηχανία του τουρισμού αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα. Στη «σεζόν» θεωρείται μάλλον κανόνας, ότι η προσφορά της εργασίας πρέπει να είναι πάντα διαθέσιμη, όλο το 24ώρο και ότι η «ανάπαυση» ή ο «ύπνος» είναι γενικά εκτός εξίσωσης. Ειδικά σε περιπτώσεις μεταναστών χωρίς χαρτιά, έγκλειστων συνήθως σε κάποιο ξενοδοχείο, η δουλειά, η ανάπαυση και ο ύπνος λαμβάνουν χώρα σε παράλληλους

συνέχεια
στην επόμενη
σελίδα

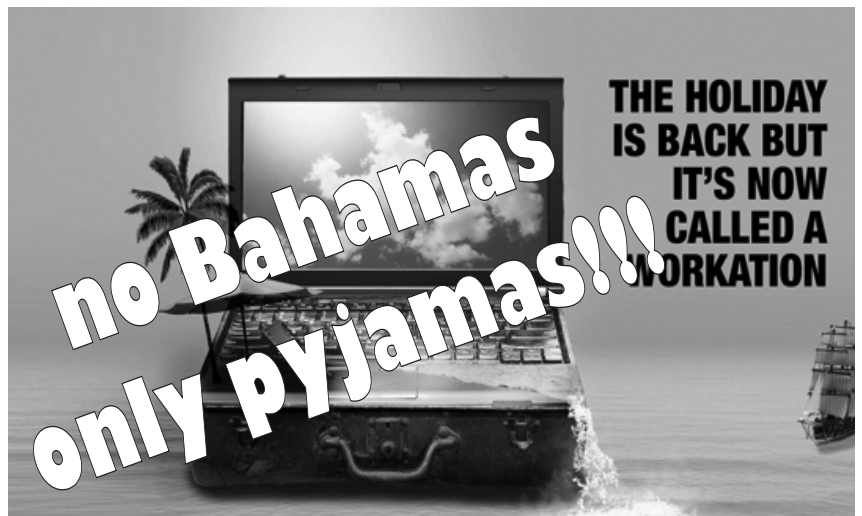
χρόνους που ρέουν ο ένας μέσα στον άλλο με τη δουλειά να τους υπερκαθορίζει.

Η συμπίεση λοιπόν του ελεύθερου χρόνου έναντι του χρόνου εργασίας δεν είναι κάτι καινούργιο, άλλωστε το Σικάγο αυτό ακριβώς μας υπενθυμίζει: η μάχη για την μείωση του χρόνου εργασίας είναι διαρκής και διαχρονική. Υπάρχει όμως εδώ ένα καινούργιο στοιχείο που διαφοροποιεί τα παραπάνω παραδείγματα από τις σύγχρονες πρακτικές τηλε-εργασίας και αυτό δεν είναι άλλο από την φυσική παρουσία. Δεν πρόκειται πλέον για επέκταση του χρόνου εργασίας μέσω της απαίτησης για παραμονή στο φυσικό χώρο της εργασίας, αλλά για την μετατροπή άλλων χώρων σε «χώρο και εργασίας». Έτσι λοιπόν το σαλόνι του σπιτιού, το παγκάκι της πλατείας ή το δωμάτιο ενός ξενοδοχείου πέρα από τους ρόλους που επιτελούσαν μέχρι πρόσφατα, πλέον, με ένα λάπτοπ και μια καλή σύνδεση στο ίντερνετ είναι υποψήφια να επιτελούν ταυτόχρονα και τον ρόλο του άλλοτε αυστηρά ορισμένου «χώρου εργασίας».

Αυτή είναι μια ποιοτική αλλαγή στους τρόπους με τους οποίους τα αφεντικά προσπαθούν να αυξήσουν την υπεραξία που αντλούν απ' τη δουλειά μας μέσα από την «έντασή» της. Και το παράδειγμα του workation μας δείχνει ότι αυτό δεν αφορά μόνο την επέκταση της εργάσιμης ημέρας μέσα στο 24ώρο, αλλά και την επέκταση του εργάσιμου χρόνου μέσα σε ολόκληρο τον ημερολογιακό έτος, όπως π.χ. στις διακοπές. Εννοείται πως το workation διαφημίζεται ως η αντικατάσταση κάποιων από τις κανονικές εργάσιμες ημέρες (και όχι των αδειών) με κάποιες άλλες εξίσου εργάσιμες αλλά ίσως πιο εξωτικές. Το υπονοούμενο όμως είναι σαφές. Όπως για παράδειγμα ένα άλλο είδος αδειών, οι αναρρωτικές. Με τις «παλιές» θεσμίσεις, ως μισθωτός έχει κανείς το δικαίωμα όταν αισθάνεται άρρωστος/η, να κάτσει σπίτι και παρόλα αυτά να πληρωθεί (είτε από τον εργοδότη, είτε από το ταμείο ανάλογα την περίπτωση). Αν όμως δεν είσαι σε θέση να πας στο γραφείο, αλλά θεωρητικά μπορείς να δουλέψεις από το σπίτι; Αν για παράδειγμα βγεις θετική σε τεστ κορωνοϊού και υποχρεωθείς σε κατ' οίκον εγκλεισμό; Εδώ η απάντηση του κράτους είναι σαφής: οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες θα πρέπει να βάλουν πλάτη.

Αυτές οι αλλαγές μπορεί να μοιάζει πως δεν αφορούν όλους τους μισθωτούς και ειδικά όχι την χειρωνακτική εργασία, αλλά αυτό είναι μόνο εν μέρει σωστό. Πριν μόλις δύο δεκαετίες η δυνατότητα της «εργασίας από απόσταση» προσφερόταν μόνο σε μια μικρή μερίδα ανώτατων στελεχών και προϊσταμένων που είχαν ήδη εκ-

χωρήσει (με τα αντίστοιχα ανταλλάγματα) ολοκληρωτικά τον χρόνο τους στην εργασία. Στο μεταξύ τα λεγόμενα ελεύθερα επαγγέλματα (δικηγόροι, γιατροί, αρχιτέκτονες κλπ.) ήταν αυτά που θα έπαιρναν τη σκυτάλη, άλλοτε από επιλογή και άλλοτε από ανάγκη, αποδεικνύοντας ότι η τηλεργασία είναι ένα τέλειο μέσο επέκτασης του εργάσιμου χρόνου πέρα από τους περιορισμούς της παραμονής στο χώρο εργασίας. Μέσα λοιπόν σε αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα η τηλεργασία ωρίμασε τόσο πολύ σαν δυνατότητα, που τα κράτη άδραξαν την ευκαιρία εν μέσω covid για να την επιβάλλουν μαζικά. Και είναι αλήθεια ότι όσο προχωράει η μηχανοποίηση της εργασίας, όλο και περισσότεροι τομείς της θα εμπίπτουν σε αυτήν (ακόμα και τμήμα των σημερινών χειρώνων) και όλο και περισσότεροι εργοδότες θα αναγνωρίζουν τις καινούργιες δυνατότητες που τους προσφέρονται.

Εν κατακλείδι, η εργασία από απόσταση, όπως και άλλες πλευρές της σύγχρονης οργάνωσης της εργασίας, δεν θα μπορούσαν να μην έχουν τον ταξικό ανταγωνισμό στον πυρήνα τους, με όποιο εξωτικό περιτύλιγμα και αν πλασάρονται. Και παρότι είναι αλήθεια ότι καμιά γραμματέας, κανένας υπάλληλος λογιστικού γραφείου και καμιά σχεδιάστρια δεν αναπολούν τις εποχές που όλα γίνονταν με το χέρι (και καλά κάνουν), όταν φτάνει η στιγμή που δεν μπορούν να πάρουν μια αναρρωτική, ή όταν καλούνται να «τελειώσουν κάτι» το Σαββατοκύριακο «αφού δεν χρειάζεται να έρθουν στο γραφείο», τότε όλη η λάμψη της τηλεργασίας καταρρέει εμφαντικά. Ειδικά, όμως, όσον αφορά της διακοπές μας είναι σίγουρο ότι αν τα αφεντικά κόπτονταν για αυτές, θα μας έδιναν απλά παραπάνω άδειες. Γι' αυτό λοιπόν: είτε στο γραφείο, είτε στο σπίτι, είτε οπουδήποτε αλλού, είναι σήμερα εξαιρετικά επίκαιρο να βάλουμε τις κόντρες μας και να διεκδικήσουμε το χρόνο μας – πριν να είναι πολύ αργά... ❖

Σηκώνουμε τα κόκκινα μαντήλια!

(Τι είμαστε και τι υποστηρίζουμε)

Λένε ότι το πρώτο θύμα κάθε πολέμου είναι πάντα η αλήθεια.

Τι διαφορετικό θα περίμενε κανείς από έναν “πόλεμο κατά ενός αόρατου εχθρού”;

Υπάρχει περίπτωση κράτος και κεφάλαιο να μην μας λένε την αλήθεια και να μην δουλεύουν για το καλό μας; Η ιστορία των τελευταίων τουλάχιστον δύο αιώνων μας δείχνει πως ναι! Τα κράτη φυσιολογικά προσπαθούν να επεκτείνουν συνεχώς τα όρια της επιβολής τους και οι επιχειρήσεις της κερδοφορίας τους, σίγουρα όχι για το καλό των εργατών/τριών, όσων δηλαδή από τη δουλειά τους πλουτίζουν τα αφεντικά και από την υπακοή τους συντηρείται το κράτος.

Σε μια εποχή που η κρίση βαθαίνει και εντείνονται οι ανταγωνισμοί μεταξύ διαφορετικών κεφαλαίων και κρατών, κάθε ευκαιρία για πιο εύκολη και γρήγορη αναδιάρθρωση σίγουρα τους είναι ευπρόσδεκτη. Κάποιες επιχειρήσεις ευνοούνται και κάποιες άλλες θα σβήσουν ή θα τοποθετηθούν στους κλάδους αιχμής που αναδεικνύονται ως πιο επικερδείς. Τέτοια ευνοημένα κεφάλαια, όπως των φαρμακοβιομηχανιών και των εταιρειών πληροφορικής (αλλά όχι μόνο), φαίνεται να είναι αυτά που σε συνεργασία με κρατικούς φορείς, που φροντίζουν για τη διαρκή ανανέωση της επιτήρησης (αυτή τη φορά δήθεν για λόγους δημόσιας υγείας – από τα διαβατήρια υγείας μέχρι τον νόμο για τη λογοκρισία των «fake news» στο διαδίκτυο), διαμορφώνουν αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε βιο-πληροφορικο-ασφαλίτικο σύμπλεγμα εξουσίας.

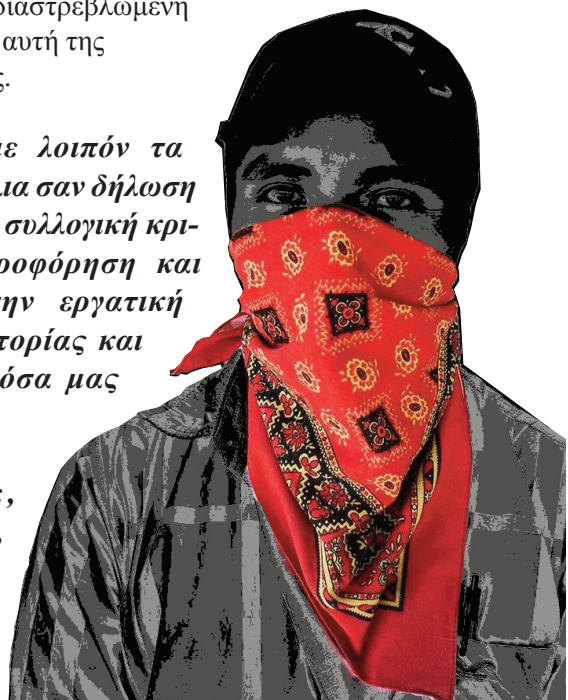
Ο νέος κορωνοϊός ήταν μια πρώτης τάξης ευκαιρία για την επιτάχυνση και το βάθεμα της αναδιάρθρωσης. Ένας ιός από γνωστή οικογένεια, που ήταν γνωστό έγκαιρα ότι προκαλεί σοβαρή νόσο μόνο σε συγκεκριμένες πληθυσμιακές ομάδες (περίπου το 50% των θανάτων που αποδόθηκαν στην covid-19 συνέβησαν σε γηροκομεία), και άρα θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί με πολύ ηπιότερα μέσα – με προτεραιότητα την προστασία αυτών των ομάδων. Αυτοί όμως που έχουν την εξουσία προτίμησαν να τον εκμεταλλευτούν για τους δικούς τους σκοπούς και έτσι στήθηκε ένα ευφρέστατο πλαίσιο τρομοκρατίας, με καμπύλες και αριθμούς, θανατόμετρα και κρουσματομέτρα, που στόχευε στις υγιεινιστικές φοβίες και μέσα στο οποίο ταίριαζαν όλα τα γνωστά στρατο-αστυνομικά μέτρα πειθαρχησης που επιβλήθηκαν στον υγιή (δυνάμει ασθενή!) πληθυσμό, και καμία σχέση δεν είχαν με αντιμετώπιση κάποιας επιδημίας (από την απαγόρευση μαζώξεων και κυκλοφορίας ως τη μερική ποτοαπαγόρευση). Ξαφνικά, λοιπόν, μέσα σε ελάχιστους μήνες οι άνθρωποι

παγκόσμια έπαψαν να πεθαίνουν από καρδιακά και εγκεφαλικά επεισόδια, από σχεδόν κάθε άλλη αιτία (ακόμη και από άλλους ιούς) και οι θάνατοι άρχισαν να μπαίνουν σε μια «κοινή δεξαμενή» θανάτων από covid-19.

Το 1/3 έως το 1/2 του παγκόσμιου πληθυσμού κλείστηκε σπίτι του (είτε είχε είτε δεν είχε “κολλήσει”...) με «αυτοκρατορική» διαταγή. Και όταν βγήκε από αυτό, ανακάλυψε ότι ή δεν είχε δουλειά ή έπρεπε να δουλεύει όλη μέρα στην εταιρεία ή/και στο σπίτι του για μικρότερο μισθό. Δεν το λες και μικρό κέρδος αυτό για τους εργοδότες... Ταυτόχρονα, έγινε κοινή συνείδηση σε δισεκατομμύρια ανθρώπους, με την ευγενική και επ’ αμοιβή συμβολή τεράστιων προπαγανδιστικών μηχανισμών (μ.μ.ε.), ότι πρέπει να υπακούν τυφλά στους αφέντες τους (κρατικούς μηχανισμούς και κεφάλαιο), διότι εάν δεν το έκαναν και εξέφραζαν οποιαδήποτε αμφιβολία θα έπεφταν σαν το χαλάζι πρόστιμα, ποινές φυλάκισης, αλλά και η μεγάλη ντροπή που αποτελεί ο στιγματισμός ως «ψεκασμένου», «χριστιανοταλιμπάν», «αρνητή της μάσκας», φοβικού στο 5G και εν τέλει όμοιου με τους πιστούς της «επίπεδης γης». Φτιάχτηκε έτσι το τόσο βολικό για τους δημιουργούς δίπολο: πιστοί εναντίον άπιστων – όπου άπιστοι σημειώστε «συνωμοσιολόγοι». Ιδού η δεύτερη «κοινή δεξαμενή», εκεί που μεθοδευμένα ρίχνονται όσες/οι αμφισβητούν τη διαστρεβλωμένη πραγματικότητα: αυτή της συνωμοσιολογίας.

Ανασηκώσαμε λοιπόν τα κόκκινα μαντήλια σαν δήλωση και κάλεσμα σε συλλογική κριτική, αντιπληροφόρηση και πράξη από την εργατική πλευρά της ιστορίας και απέναντι στα όσα μας συμβαίνουν.

Ερευνούμε, σκεφτόμαστε, συζητάμε συλλογικά και πράττουμε.

"Γνωρίζετε ότι..
...σας 30 Οκτώβριο ο υφυπουργός υγείας Β. Κανιζάρδης έστειλε εξαιρετικό επίκαιρο επιστολή στην 3η και 4η υγειονομική περιφέρεια, διατάσσοντας την "αναστολή των προγραμματισμένων τακτικών χειρουργείων κατά ποσοστό 80%";

[illegible]

Γνωρίζετε μήπως...
...πόσους μήνες αναμονή για χειρουργείο έχει ένας καρδιοπαθής, ένας ασθενής με στεφανιαία νόσο που να χειρουργηθεί ένας ασθενής τη κοιλία του?

Γνωρίζετε μήπως...
...πόσο από αυτούς τους ασθενείς, στη διάρκεια της αναβολής τους *αποκαταστάσεων*, θα πέθουν πριν φτάσουν στην ηλικία των 60 ετών; Θα πέθουν μερικοί από αυτούς, αλλά πολλοί θα ζήσουν για να απολαύσουν την υγεία τους.
...πόσο από αυτούς τους ασθενείς, στη διάρκεια της αναβολής τους *αποκαταστάσεων*, θα πέθουν πριν φτάσουν στην ηλικία των 60 ετών; Θα πέθουν μερικοί από αυτούς, αλλά πολλοί θα ζήσουν για να απολαύσουν την υγεία τους.

Γνωρίζετε ότι...
...την προηγούμενη Παρασκευή έγινε στο αμφιθέατρο του ΕΚΑΒ στη Θεσσαλονίκη συνάντηση στελεχών του υπουργείου υγείας με τις διοικήσεις, τους διευθυντές ιατρικής υπηρεσίας και τους διευθυντές νοσοκομείων της πόλης;

«...σας απαντάω ότι η μόνη λύση είναι να μην πάμε στην δουλειά και να μείνουμε σπίτι μας». Η απάντηση αυτή έγινε με τον ίδιο τρόπο σε όλους τους ασθενείς που είχαν φέρει στο σπίτι τους κάποιον που είχε αρρωστήσει από COVID-19.

Εκτός από την απάντηση αυτή, οι περισσότεροι ασθενείς που συμμετείχαν στην έρευνα μας ανέφεραν ότι δεν ήθελαν να πάνε στην δουλειά λόγω του φόβου της μόλυνσης των άλλων εργαζομένων. Οι περισσότεροι ασθενείς που συμμετείχαν στην έρευνα μας ανέφεραν ότι δεν ήθελαν να πάνε στην δουλειά λόγω του φόβου της μόλυνσης των άλλων εργαζομένων.

Γνωρίζετε ότι... εν μία νυκτί κληνικές συγχωνεύθηκαν και τα "κέντ" μετασχηματίστηκαν σε "κέντ covid";

...δεκάδες κρεβάτια MEB * μετατρέπονταν σε κρεβάτια για τους ασθενείς.
Γνωρίζετε ότι...
...ότι αυτά τα κρεβάτια και οι συσκευασμένες κλινικές μέχρι πριν μία βδομάδα δεν έφταναν ποτέ κατάλληλα για να νοσηλευθούν οι ασθενείς με την τρέχουσα νοσότητα;

...θα γίνει τώρα με την τρέχουσα νοσηρότητα. Σε ποιες κλινικές, σε ποια κρεβάτια ΜΕΘ
...θα γίνει αυτό; αυτοί οι άνθρωποι, τώρα που οι κλινικές και οι ΜΕΘ μεταφορτώνονται

...αν θα σταματήσουν - ω του θαύματος! - οι γαστροπογογίες, τα εγκυφαλικά, οι παγκρεσά-
...δες, οι μετενιφές, οι διατροφικές, οι οξείες κοιλίες, οι μοιευτικές αιμορρο-

...αν θα σταματήσουν. ωστόσο υπάρχουν
...ιδες, οι ρήξεις ανευρησμάτων, οι διατρήσεις, οι οξείες κοιλίες, οι μηνιγγιτι-
...γίες;

κόκκινα
μαντήλια

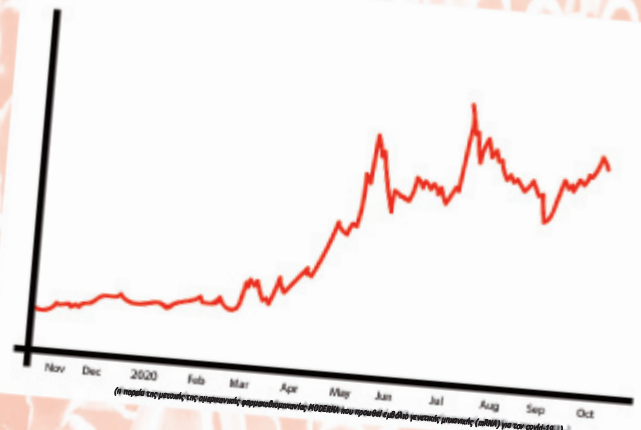
ανακοίνωση ΕΝΙΒ
(Ένωση Νοσοκομειακών Ιατρών Θεσσαλονίκης) (4-5 Νοέμβρη 2020)

redbandanasthess.wordpress.com

[illegible]

Η ΕΜΕΝΑΙ!
 ΚΟΚΚΙΝΟ
 ΠΟΝΤΟΛΙΟ
 redbrand

Κρούσματα ή κέρδη;

των μεγάλων φαρμακοβιομηχανιών που:

- προάγουν την τρομο-υστερία...

- δωροδοκούν "ειδικούς" και media...

- έχουν εξασφαλίσει απ' τα κράτη νομική ασυλία
- και ταίβουν τις επικίνδυνες παρενέργειες των εμβολίων τους...

- Και τρίβουν τα χέρια τους!

κόκκινα
★
μαντήλια

www.redscarves.net